

ОТ ЙЕРУСАЛИМ НА РАЗПЕТИ ПЕТЪК

Ето че настъпи денят на най-голямото престъпление, извършено някога под слънцето. Ден на страх и срам за човешката съвест до края на времето. На този ден вярващите имат обичай да извървяват мислено или с нозете си пътя на страданието - пътя, по който Господ, носейки кръста Си, е вървял към Голгота.

Тръгнахме от Гетсимания, изкачвайки се нагоре. Отбихме се в дома на Йоаким и Ана, родителите на Родителката. Мислехме за нея, за майката на великото страдание. Дали е вървяла в онова страшно шествие? Не. Ще видим това по-късно.

Дворецът на Пилат. Вървим сякаш по пепелта на угаснал вулкан, но огънят на страстите и смрадта на неправдата още се усещат. Тук Учителят на Правдата е съден и осъден. Тук Човекът на Невинността е бичуван от беззаконниците. Не останало върху тялото Му и едно местенце здрава кожа. Евреите се погрижили за това през изминалата нощ. А римските войници с "бичовете си задълбочавали Неговите рани. Онези, които учат римско право и римско законодателство, трябва да посетят това място, та да се погнусят навеки от безчовечността и неправдата.

Мястото, където Господ паднал под товара на Кръста. Как да не падне? Тежко Му било да понесе в мълчание тази нощ, пълна с лъжливи обвинения, клевети и лъжесвидетели, с гаври и множество рани - според многото Му добри дела. О, Господи, де да бяхме и ние в този момент с Теб! Щяхме да понесем и Теб, и Кръста Ти на ръце! Тъй си мислехме, ронейки сълзи върху този път на болката, който би се превърнал в река на болката, ако всички християнски сълзи потекат по него. Блажен е Симон Киринеецът, който поел Христовия Кръст и облекчил мъките на Оня, Който пострада за всички хора!

Пред къщата на света Вероника. От прозореца видяла тя страшното шествие. Обезобразеното лице на Христос, приличащо на парче платно, пропито с кръв, слюнка, прах и пот, предизвикало жалост в нейното моминско сърце. Съжалила Го девойката, изтичала при Осъдения и изтрила с чиста кърпа лицето Му. Безмълвният Мъченик не можал да изговори дума на благодарност, но я възнаградил за милостта ѝ по друг начин - върху кърпата останал отпечатан Неговият образ.

Ето ни на мястото, където Богородица срещнала Своя Син. Търсейки Го тук и там, Тя излязла от една странична улица и извъднъж се намерила очи в очи с Него. Едва Го познала. Това ли е Нейната Рожба? Тази страшна рана с големината на човек? Но с тази рана се изцери отравеният от греха човешки род. Нищо не ѝ казал Той. Нищо не Му рекла Тя. Но душите Им се разбрали без думи. „Чедо Мое - ридаете душата на Майката - пролет Моя ясна, къде изчезна Твоята хубост?"

Най-последно сме тук. Пред кървавата скала. Пред Голгота. Пладне е. Той е разпънат точно по това време. Чуковете отекуват в душите ни. Стоим до три часа следобед, душите ни са в подножието на Кръста. Нека ги умие Христовата Кръв! В три часа Той предава Богу дух. В този миг природата се надига срещу човешкото беззаконие: земята се разтърсва и скалите се разпукват (Мат. 27:51); черно було покрива слънчевия лик. Само възкресението може да бъде награда за една толкова безкрайна мъка. Само Христовото Възкресение може да даде мир на природата и на нашата съвест.